

90 SEKUND

LAGT TIL RÆTTIS: Rannvá Gaard Fossaberg

LAILA JACOBSEN

Hvítar hosur eru eitt no-go!

MANNFÓLK SKULU **IKKI** VERA Í **HVÍTUM** HOSUM, OG TAÐ **BESTA** ER, TÁ **KUNDIN** FER VÆL **NØGDUR** ÚR **HANDLINUM** – OG **IKKI** ER VERRI, UM **KONAN** TÁ EISINI ER **GLAÐ**. TAÐ SIGUR **LAILA JACOBSEN**, SUM **UMFRAMT** AT SELJA **MANNFÓLKAKLÆÐIR** DÁMAR **VÆL** AT FÁAST VIÐ **URTAGARÐIN**

Starv?

Krambakvinna í Kallkyn.

Hvat er tað besta við starvinum?

Tá kundi fer glaður útaftur og tað ger tað ikki verri, um konan eisini fer glað útaftur.

Hvussu er vetrarmótin 2012 fyri mannfólk?

Veturin 2012/2013 er rættuliga casual og maskulinur. Mynstir og litir hava íblástur frá traditionellum etniskum klæðum, við lutum frá army og active wear. Skjúrtir og buksur eru ofta »work wear« líkar og eru at síggja stríputar, puntutar og denim við spennandi detaljum og toymiks. Vit síggja litaðar jeans, úlpukendir jakkar, jakkar við vintage detaljum, dýnuvestar, neonlittar T-shirts og sweatshirts. Toyið er bummul, ull, flannel, canvas og denim. Tíðningarmest er at seta títt egna eyðkenni á stýlin.

Hvat er eitt no-go henda veturin?

Eisini hendan veturin eru hvítar hosir til eitt hvørt dress, absolut eitt »no go«.

Nær er ein maður vælklæddur?

Eitt sunt sjálvsálit klæðir øllum monnum. Men ein vælsitandi klædningur er ikki at forsmáa.

Hvørjum tónleiki lurtar tú eftir?

Lurti eftir øllum sløgð av tónleiki. Frá Opera til Techno.

Hvat er besta lag, sum er gjørt?

Dugi slett ikki at velja.

Hvussu eru tínir matvanar?

Hampuliga sunnir haldi.

Hvør er tín fyrimynd?

Ringt, at velja ein burturúr, tí tað eru nógv góð fólk við nógvum eginleikum, sum eg beundri.

Hvat gert tú í frítíðini?

Eri farin at dáma væl at rokast í havanum og so venji eg.

Hvat dámar tær at ferðast í egnum landi?

Mær dámar væl at ferðast kring okkara vakra land, men geri ikki nokk við tað.

Hvør er tín lívrættur?

Alt sum maðurin ger – tí eg elski, at sleppa undan at gera mat og tað letur hann meg ofta sleppa undan, so tað er lívrættur næstan hvønn dag.

Hvørjum hyggur tú at í sjónvarpinum?

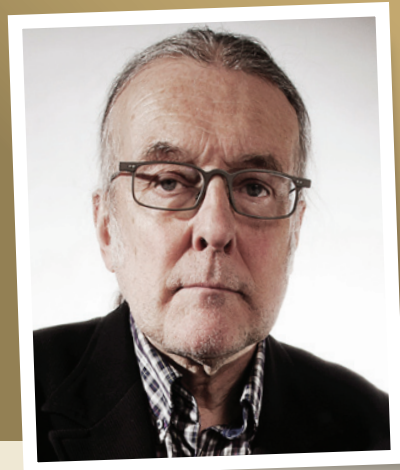
Tími ikki so væl at hyggja í sjónvarp

Hvør bók liggur á náttborðinum?

Bíblían og En kvindes pris.

UMAFTURAFTURUM HØGNI DJURHUUS

Móðurmálsviðursløn 2012

Bíðilist

Skilji ikki rættiliga fólk og eri harafturat púra ósamdur við tey, sum gremja seg illa um, at tey noyðast at bíða so øgiliga leingi eftir matinum, tá tey eta á matstovum. Forrætturin er vorðin fortíð, tá hann kemur. Og omaná er langt aftaná.

Hvi hava fólk slíkan skund? Hvi ikki njóta lötuna, hóast hon viðhvørt, verri enn altíð, gerst long?

Tá fólk fara út at eta inni, eiga tey geva sær stundir til tess, nakrar tímar. Tí tað er ikki lötuverk at eta á matstovu. Og tað eigur tað heldur ikki at vera. Og tað lættir ikki um at umrokna til tímaløn.

Nei, ein góð uppliving eigur at vara leingi. Tað er logiskt. Tær eru ikki óteljandi, góðu löturnar. Tað veldst um, sjálvandi, at maturin er góður og heitur – tá hann kemur. Og ikki kólnar, meðan tænarin heldur sín úttan-atlærda fyrilestur um, hvat er á borðiskinum.

Men tíðin, sum fer til at bíða eftir matinum, kann brúkast skilagott. Til dæmis til at eygleiða hini, sum bíða ella longu hava fingið at eta. Ella koma ella fara.

Tí tað er serstakliga áhugavert og spennandi at eygleiða fólk eitt nú á matstovum. Bæði fólk, sum eru einsamøll, sum oftast eldri menn, sum tosa og skála við seg sjálvar. Tíma ikki onnur fólk.

Ella fólk, sum eru farin nógv saman út at eta. Teimum er eisini stuttligt at lurta eftir. Og fróðligt. Tí altíð er ein í hópinum, sum tosar so hart, at øll hini, sum inni eru, ikki sleppa undan at vera við í vísdominum.

Ella hyggið út, sita tit við vindeygad. Tað gjørdi eg.

Og Fellini hevði elskað hann. Lágvaknsni og tættbygdi maðurin, pensjónistur í tviðjakka og floyalsbuksum, sum so snotiliga og snórabeint setur bilin útan fyri matstovuvindeygad. Ein gamal, lítill og gráur Opel. Hann kemur út, steðgar á okkurt um triggjar metrar frá bilinum og

læsir hurðarnar við at trýsta á lykilin. Blunkljósini blunka og heilt inn í matstovuna hoyrist tjú, tjú.

Maðurin, sum, skulu vit døma eftir útsjónini, er úr Miðeystri onkrastaðni, gongur yvir í ein kjallara. Løtu seinni kemur hann upp aftur haðani.

Kjallarin er felagshøli hjá fólki, monnum, úr einum arabiskum landi, síggi eg á lítla skeltinum yvir útinnhurðini.

Okkara maður gongur, framvegis ongan skund, yvir til bilin. Trýstir á lykilin, fjarstøðan triggir metrar, hábærsliga, so tað minnir um onkran aldagamlan sið.

Hann trýstir á billykilin, somu blunk, somu tjú, tjú. Letur aðra hurðina har afturi upp og tekur tveir stólar av hesum slagnum, sum kunnu leggjast saman, úr bilinum. Læsir aftur og ber stólarnar niður í kjallaran. Og hesin tilburður endurtekur seg tvær ferðir. Hann hevur seks stólar í bilinum. Hvørja ferð neyvt sama seremoniini við lyklinum og stólunum, tveir í senn.

Ongan skund hevur hann. Tá hann fer við teimum seinastu stólunum niður í kjallaran, kemur maturin hjá mær á borðið. Tað var ikki so ringt at bíða. Heldur ikki so leingi.

Tíverri gerast tey góðu vertshúsini færri og færri. Í staðin fyri koma allar hasar trendy (keðiligar) caféir.

Í teimum er leingi at bíða eftir øli, hevur tann undan tær biðið um okkurt fisufornemt kaffi.

Gev mær tá heldur eitt stað, sum bara selur bjór og brennivín.

Tað kann eisini vera stuttligt at keypa øl. Var herfyri í einari café í Helsinki. Hóast spennandi býur er langt millum tær góðu ølmar, tær sterku, í Helsinki.

Spurdi, um hon hevði okkurt sterkt øl. Nei, tað visti hon ikki rættiliga. Jú, segði hon so, og vakra andlit hennara lýsti av gleði, jú, segði hon, vit hava Heineken. Forget it.